

Sygn. akt V CSK 430/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku "A." S.A. z siedzibą w B.

przy uczestnictwie T. M. i S. M.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 2 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca [...], II Cz (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 257,- (dwieście pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania brak wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego oraz nierozwiązanego w orzecznictwie. Zagadnienie możliwości zaliczenia przez przedsiębiorcę biegu terminu zasiedzenia służebności sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. w ogóle nie występuje w niniejszej sprawie skoro z ustaleń Sądu drugiej instancji wynika, że bieg zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesylu na rzecz Skarbu Państwa rozpoczął się z dniem 1 stycznia 1965 r. a zakończył w dniu 1 stycznia 1985 r. Skarżący pomija też pozytywne przesądzenie kwestii dopuszczalności zaliczenia biegu zasiedzenia sprzed tej daty uchwałą Sądu

Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 139) oraz fakt, że bieg terminu na rzecz Skarbu Państwa czyni irrelevantną dla rozstrzygnięcia przedstawioną w uzasadnieniu wniosku kwestię wydania lub nie na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego decyzji na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z 1958 r. Nie zachodzi również potrzeba wykładni art. 292 w zw. z art. 305⁴ i 305¹ k.c., jako że podstawą rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji nie były te przepisy a art. 292 w zw. z art. 172 k.c. i stwierdzenie zasiedzenia objęło służebność odpowiadającą treści służebności przesyłu, a nie służebność przesyłu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 3, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).